Sedda leitakse saggedaste, et essi otsa aiab innimene pattoga nalja, agga wimaks teeb pat innimesega immet, et se tedda hukka sadab! — ühhest tulle säddemest lähheb terwe maia ülles, ja ühhe pisokese augukese pärrast waus jubba mónni suur laew — keige perrega — merre pohja!

Sinno liggimese murre ohkamine, mis sinna wóisid kül hólpsal wisil waigistada, ja ei olle sedda mitte teinud, — sesamma wallo ohkamine waub kord weel sinno rinde peále, ni raskeste, kui paerink! —

Te Issinna enne sedda, mis Jummal tahhab, süs annab Jummal sinnule sedda, mis sinna pallud.

Pallugem árdaste teine teise eest. Ristirahwa eestpallumised on armastuse keige kaunimad óied.

Se südda, mis Issandat iggatseb silmaweega, on parremat ossa leidnud, kui se südda, mis mailma lusti kä rómustab ja óiskab, sest sesamma ilmalik rómo óiskamine pórab pea ulgumiseks.

Süddame allandus on keige hea kombete emma, agga waimo kórkus on keige kurja wiside issa.

Süddamelik palwe on otsego taewa wótti, ja Paradisi óieke ning kerjemessi uledele; jah, se on úks ellorohhi hingele, ja tru sóbber tee

Eesti-ma rahwa Kalender 1858, lk. 33